

Lukács Gergely Sándor – ESŐNESZ

ŐSZÜLŐ ÉVEIM

Esőnesz motoz
a falevelek között.
Nap arcán kámzsa.

Esőnesz sír a
háztető cserepein:
köd visszaölel.

Tizenévesen:
hevült vágyakozás, hogy
szerelmes legyek.

Voltam tervező,
közösség robotosa-
végig esendő.

Roskadó térdel:
monoton kedvetlenség-
póráz fogva tart.

Alkony-mélabúm
beleindáz emlékek
fény lugasába.

Hetvenedik év:
elfelhősödik az ég.
Nem pihennék még.

Az vagyok: élet
múló véletlene és
szétpergő idő.

Én vagyok még itt:
sors, s idő véletlene,
múló akarat.

Kalász zizzentő
esti szél nyargalászik-
nyaramnak vége.

Voltam magammal
szemben vasszigor.
Leszek élesztő humusz.

Tükrömet harag
soha nem vakította.
Derű békéje.

Fiatal voltam:
remény-hevítette arc.
Időm elsápad.

Virradna kedvem-
tőr-idő szívem felett.
Cérnaszálon függ.

Létfeledés tart
mámorító fogságban.
Végzet ébreszt fel.

Megöregedtem:
emlékezet örömén
kérődző lettem.

Gondolat téiben
téblábolok. Kikelet
még mindig csábít.

Gyűlölet, bosszú:
két nagy kísértő, mitől
elmém megkímélt.

A lét tébolya
már meg nem érint.
Élek letört faágként.

Nem virrasztok már
vágyálmaim elvetélt
magzata felett.

Meghallhatom még
akácfák novemberi
nyöszörgéseit?

Merengő idő
fia voltam – időm
most múlásba hajszol.

Vénségem rémít:
rám tekintők szemében
borzadály nyila.

Csak annyi vagyok,
mint kősziklán csiganyál.
Kórházban vagyok.

Remeg a szívem,
mint úzótt molekulák
a forralt vízben.

Ködbe fulladó
novemberi napszállat:
a fák fáznak már.

Talán már holnap
árnyak padjára ülök:
hold lesz a napom.

Megtanultam már
alvó madár némaságát:
készület örvény.

Alkony skarlátja
után ég hideg kékje.
Meddő nappalok.

Megöregedtem:
nem akarok hamuvá
lenni. De muszáj.

Bebörtönöztem
magamat gondjaimba-
semmiségekért.

Autóm rohan
az éjben. Megbánom-e,
hogyan elindultam?

Autóm rohan.
Lesz-e időm megbánni,
hogyan elindultam?

Magányos vagyok:
üres jövőm siratom.
Vigasz ág itt nincs.

Magányoskodom:
múltammal társalkodom.
Holdnéző lettem.

Megöregedtem.
Hóhajam is szökik már.
A múlt visszafáj.

Novemberi est:
vállamra múlás ólom
terhe nehezül.

Akác virága
újra kinyílt. Holnapra:
sötétedő ég.

Áldlak Uram a
kék égért s fehér gyapjas
vándoraiért.

Nem zsörtölődöm:
aki öreg úgy érzi
jogot szerzett rá.

Jégcsappá lettem,
amit idő elolvaszt.
Sárba távozom.

Kedvem sohasem
volt tette rest-mikor
még fiatal voltam.

Megmutattam azt
nektek, amit szívemben
idő megérlelt.

A szomszéd mondta:
utál velem beszélni,
mert közbe szólok.

Kiaszott rétek
és csontra vetkezett fák
megijesztenek.

Csupa szépség közt
éltem: könnyem csordult,
ha virágot láttam.

Gyermekkorom és
alfa időm: mindkettő
egyre messzebb ring.

Igéző álmok
már rég nem ámítanak:
eliramlott mind.

Múlt omladékán
kutat a tekintetem:
virág csontvázak.

Köszönöm Uram:
megírhattam romákat
mentő könyvemet.

Múltba omlott szép
napokat idő-rozsda
mind elemésztí.

Felmérhetetlen
hány pofára eséshez
volt már szerencsém.

Ősz mezőn járok,
tetteim elhullattam.
Mosolyom kihűl.

Vijjogó sirály
kereng: megriadt halraj
árnyéka süllyed.

Apasztja kedvem,
szívja vérem, hogy vajon
holnap még élek?

Kondenzcsíkjai
a múltnak a napot is
homályba vonják.

Ködtakarót szó
patak dermedő vize:
lánggerőm hamvad.

Nyüzsgött bennem és
göröcsökben vonaglott: a
jobbítás dühe.

Túnődéseim
mocsarában rekedt víg
kedvem számara.

Morog elmémben
az idő hiénája:
áldozatra vár.

Virágos almás
kertben ketten sétálunk:
unokám és én.

Unokám kicsi kezét
pajzsként helyezem
a szívem fölé.

Körülvesz és rám
nevet az öt unokám:
kisdéd parádé.

Minden napi derűm
kegyelmét add meg nekem.
Kérlek ó Uram.

ÖTVEN ÉVE MÁR

Ötven éve már.
egy az ágy, egy az asztal.
Ötven éve már.

Mikor először
láttalak: révült szívem
vitorlát bontott.

Rád vártam mindig:
áradó éji órán s
fényittas reggel.

Nyári nap merül,
hegy sörénye lángra gyúl:
hozzád indultam.

Eljöttem Tőled:
csillagok közül földre
visszazökkentem.

Ballagtam haza,
akác szírom esőben:
Veled volt randim.

Akác szirom
esőben bandukoltam:
csillagok között.

Ballagtam haza,
akác szirom esőben:
vágyam lobogott.

Ballagtam haza:
csaholó kutyatorkok
sorfala előtt.

Éj kárpitjára
fényzilánkok zápora:
hajnalodott már.

Fénylepelt terít
a tájra, házra, fára,
fűre a hajnal.

Első ölelés:
egy könnycsepp derűjével
megünnepeltük.

Éjkó szemedből
gyönyör könnye lassúdan
arcodra gördült.

Veled ébredtem:
fénybe omló hajnalok
kábulatában.

Maradi vagyok:
egyetlen asszonyom volt,
s lesz halálomig.

Voltál szerelmem,
hulló csillagom fénye.
Majd: haló társam.

Szeretjük egymást:
csontodiglan, csontomiglan.
Halál után is.

Örökre enyém
mosolyod meghittsége,
zord szenvedésem.

A rózsás ujjú
hajnaltól, kormos szemű
estig: imádlak.

Az voltál nekem:
szivárvány harmatcseppben.
Hajnalfény tűnve.

Sohasem tértem
le az ösvényről, amely
hozzád vezetett.

Éltünk álmaink
sátorában: egymásnak,
sohasem másnak.

Szeretlek mindig:
ifjúi képed álmom
öblén felmerül.

Az maradsz nekem:
harmat gyöngyös virágszál
dérütötten is.

Téged kereslek;
botladozva éjszakák
kormos kertjében.

Mikor Rád nézek
félelmem elernyed és
összekushad.

Te: világlázam,
napvilágom és védő,
őrző angyalom.

Margitom az én
örök, anda szeretőm -
szemem zártáig.

Voltam olvatag:
szerelmünknek tűzében.
Leszek megkövült.

Álom méze csur-
ran: felidézi szemed
tűz-lobogását.

Álmomban újra:
szél színű madarakkal
tova repültünk.

Egymásnak vagyunk:
test és lélek mámore.
Hamuhodásig.

A KOR FALÁRA

Háború: átok,
szenny, könny, düh és vér.
Árvák sírását hallom.

Ember negatív
lenyomata, könny és vér:
ez a háború.

Légkondicionált,
gépesített távollés:
„modern” háború.

Atombomba, majd
bomba keltő erőmű.
Gyógyítás: recli.

Hirtelen őszült
meg a Föld: hidrogén és
neutron bomba.

Magfúziós siker:
egyszerűbb lesz a Földet
szétrobbantani.

Ember először
fúzióval is ölni
fog, nem gyógyítani?

Ember élet: nagy
dolog. De csak akkor, ha
béke van. Béke.

A „fejlett” ország:
gyermek apály, élvezet
dagály. A jövő?

Jólét és önzés,
de jövő az bizony nincs:
kevés a gyerek.

A gazdag ember,
ha nyomort lát félrenéz-
a szegény roskad.

Vakhittól tüzelt
kéjjel öldöklő banda:
robbant a terror.

Brókerek hada:
a szívük helyén készpénz.
Kőarcok, s szívek.

Trezor megtelik:
kihűlő szív az ára.
Menekülés nincs?

Klíma változás:
vetés rontó férgek már
vígán telelnek.

Hó helyett lucok.
Fagy szikrája sem villan:
se tél, se tavasz

Oly korban élek:
ki nagyon sokat keres,
adót kerüli.

Oly korban élek:
a közterhet off shore
rablók sokallják.

Kelet despota
nélkül káoszba süllyed?
Nyugat: hedondász.

Magánykór pusztít:
már idő sincs egymásnak.
Gesztus apálylik.

Skócia: metsző szél,
kiszámított gesztus.
Hidegség hona?

Munka dicsőség
dolga. Dologtalanok
fennen hirdették.

Munka dicsőség
dolga- bagó járt érte
és nem fizetség.

November hét: a
huszadik század vörös
szégyenbélyege.

Január harminc:a
huszadik század barna
szégyenbélyege.

A rém államban
a gránit is szétporlik.
és a fű se nő.

ALVÓ BESZÉD

Sokat dolgozom:
komputeremben egyre
több alvó beszéd.

Írok, írok, hogy
múlandóság nyakába
rőt pányvát vessek.

Írok, és írok:
követ vetek sorsfolyó
omló medrébe.

Vasvesszővel hogy
hajtottam magam: új, s új
célok rimája.

Bár sokkal többet
bolyongtam volna álmok
útvesztőiben.

Voltam cselekvés,
idő, álom. Leszek majd
halál, porhalom.

A gonosz ember:
széttaposott poloska
szagát árasztja.

Holnap koldusa
mind, aki él: akár tud
róla, akár nem.

Adni akartam,
örömet éleszteni,
és derűt, derűt.

A tisztákat s a
szegényeket szerettem;
és segítettem.

Ezer kilencszáz
ötvenhat: az ember fény
nélkül nem élhet.

Szenvedünk átok
sújtott, önző szívektől-
részvét-mécs pislog.

Derű halála:
megfeneklés, elveszés
semmit tevésben.

Derűm feléled:
almafák pírban égő
rügyeit látom.

Nem lettem volna
soha keresztes lovag,
sem vaskeresztény.

Visszatekintek:
tettek húsdarálója,
fényórló évek.

Az igaz nevet
a következő napnak:
áldás, békesség.

A gyarapító
restség étkét nem eszi.
Mások java szent.

Fehér lap voltam.
Most könyvem teleírva.
Jövőm: delete.

Puccini: zúg, zeng,
felemel, bájol, ringat
és elandalít.

Utam mellett a
befogadás, s kirekesztés
házai álltak.

Csiga mászik a
kerítés tetejére,
túloldalon le.

Elmémbe égett
emlék múlandósága,
szél suttogása.

Teremtész művet,
életet: belül, s kívül
vagy. Szórod s, véded.

IDŐ VISSZFÉNYE

Mikor apámmal
arattunk izzadtságtól
volt ingünk nehéz.

Verejték virág
nyílt ki Apám arcán:
együtt arattunk.

Rozs aratáskor
akácfa árnyán aludtunk
délben Apámmal.

Szülőház előtt
körtefa: nemzedékek
őre, s tanúja.

Öreg körtefa:
Apám metszette, termett-
mindkettő kidőlt.

Hogy várta Apám
fóliás zöldséggel a
hét unokáját.

Apám szeméből
öröm áradt. Anyámé:
őz-riadalom.

Apám jókedv volt:
felszegett házi kenyér
ígéretével.

Távozó tél.
Apámat mentő vitte
hirtelen halni.

Infarktus után
Apám hirtelen felült,
s múltba hanyatlott.

A hiány fagyos
lehelete arcomon:
Apám a földben.

Szívemen nehéz
kő a bánat: egy hete
temettük Aput.

Idő visszfénye
az arcomon: emlékek
gyásza szívemen.

Mikor Apámat
sirattam nem gondoltam:
én következem.

Apámért sírtam.
Kicsordult az utolsó
csepp könnyem vajon?

Régesrég kidőlt
körtefánkat csonkolja.
Nem halt meg Apám?

Ősz: eső mossa
Apám rőt lugasának
szőlőszemeit.

Télelő: eső
megdermeszti lugasunk
szőlőszemeit.

Apám égben is
nevet. Csillagfény villan
jókedve árján.

Apám nem nevet
az égben: a csillagok
pora nehezül.

Bánatom tőre
szívemben: rozsdá marja.
Vérem szivárog.

Piacon öreg
ember árusít. Apám
is. Már örökre így.

LÉLEKLÁNG

Nem búvöl már az
esthomály: félelmes az
éj, sötét taszít.

Közel az este.
Nap „alvadt vértóba fúl”.
Sötét diderget.

A létezésem:
csiganyálynym két tó közt.
Eredet és cél.

Sóvárgást csempész
elmúlásomba: május,
akác virágzás.

Szentmisén vagyok:
áhítat visszfénye gyúl
deres szívemben.

Gyalupad, gyalu,
s a véső árvasága:
asztalos meghalt.

Szerelő akna,
kulcskészlet árvasága:
szerelő meghalt.

Köd és elmúlás:
íme a két jó barát.
Homály és homály.

Jövő a fontos,
amíg élni akarsz. Ha
veszni vágysz: a múlt.

Szememben sorvad
a fény. Szívemben remény
hamuhodóban.

Ősz levél vagyok,
aki tudja, hogy lehull-
fa újra éled.

A nevem: senki.
Elfelejt majd mindenki.
A nevem: senki.

Nem leszek, voltam.
Ha voltam egyáltalán.
Nevem: nem volt. Holt.

A halottaim:
szívem holló mardossa.
Károm a jövőm.

Gyötör engem is
vágóhíd várótermi
bárány magánya.

Télvégi eső:
ázó jégcsap magánya.
Nem látom. Érzem.

Megbetegedtem:
homályban sínylődik a
fény. Segíts Uram!

Elme hibbanás,
kedv, vagy izom sorvadás.
Ez a választék.

A vég borzongó
őrületének foglya
vagyok. Meddig még?

Noha nem várom:
a bakacsin éjszaka
mégis rám zuhan.

Aztán megenyhül
kréta arcom: mert mélyen,
oly mélyen alszom.

Öröklétünk vajh
eltéved majd csillagok
keresztútján?

Hallgasd meg kérlek
Uram fényért esdeklő
imám fohását.

BÁNATBA HERVADT

Gyerekként láttam:
Édesanyám sírt nagyon-
öccsét temették.

Templomban ülök:
áldottnak érzem magam:
mellettem Anyám.

Emlékek vásznán:
arcáról fényszigetek
árny martalékká...

Nagyon beteg lett
Anyám: szalmaszálba is
kapaszkodtunk már.

Távozó tavasz:
Anyámat a kórházból
lassú halálba.

Anyám rák ellen
kuruzsló „receptjére”
petrót is ivott.

Édesanyámban
az élet térdre esett:
lekaszált fűként.

Patakunk vissza-
felé folyt, vize égett:
meghalt az Édes.

Meghalt az Édes:
üdvösség fénylándzsája
szemébe villant.

Jó anyám lelkét
a villanás örvénye
égbe sodorta.

Megfélemedtem,
mikor magadhoz vetted
Anyámat, Uram.

Amikor Anyám
maghalt sorsom fonala
jaj, megszakadt, jaj.

Amikor Anyám
által ment: megérintett
halálnak ujja.

Amikor Anyám
itt hagyott gyászbarlangba
betaszítottam.

Ó halott Anyám!
Mit érezhetett mikor
fénypólyába tett?

Megsirattalak
ó Anyám. Gyásztól elnyűtt
arcom fehérül.

Siratlak Anyám:
emlékállítás szűrő
fájdalma verdes.

Őszben és télben
mohás sírkőre dőlve:
szomorú fűzfa.

Május van, május:
akácsirom eső hull
Anyám sírjára.

Anyám bámulta
ilyen rajongó szemmel
a csöpp unokát.

Nézz le rám Anyám:
vigasztalhatatlanul
őszülő bánat.

Tekints le Anyám.
vigaszom kútja porzik.
Szívem kérgesül.

Ó, Édesanyám:
vigasztalhatatlanság
hamvadó képe.

Szájában immár
sáreledel, de engem
színmézzel táplált.

Az emlékezet
új dimenziójában
várok rád Anyám.

Vérző színekkel
napnyugta kábít - állok
szűkült erekkel.

Égben Anyám sír.
Csillagok fellobbannak
könnyei árján.

Öten mentünk a
mamáékhoz. Most ketten
megyünk - csendkertbe.

Halottak napja:
sejtelmektől gyötörten
állunk a sírnál.

Halottak napján
gyertyát gyújtok, virágot
viszek s vacogok.

Kérlek ó Uram:
vigasztald meg bánattal
sújtott fiadat.

Esős őszi szél
csapkodja szüleim és
öcsém sírkövét.

Nem segít rajtam
a vigasztaló szavak
riadt ömlése.

Templomban ülök:
Édesanyám húsz éve
kihúlt padjában.

Anyám és Apám
utolsó állomása:
Jászberény kórház.

Fénylő víz fodrok
emlékeim folyóján:
Apám és Anyám.

Anyám és Apám:
nem feledés parázsló
üszke szívemen.

Fáj a veszteség.
Tehetetlen bánatom
le nem lohadhat.

Tükröm megvakult:
Anyám , Apám arca néz
róla vissza rám.

Anyám és Apám:
vízbe fúlt harangként meg-
megszólítanak.

Anyám és Apám
égiekkel társalog-
immár Öcsém is.

Anyám huszonegy,
Öcsém tizennégy, Apám
kilenc éve: nincs.

Bánatba hervadt
lelkem elcsukló hangon
zokog, értetek.

Anyám, Apám és...
az ég szivárvány hídján
mennybe távoztak.

Anyám és Apám:
tördelem a felejtés
acél bilincset.

Anyám és Apám
s Öcsém álmodó szíve:
porrá omlott mind.

Anyám és Apám:
feltöröm a bánatom
kihúló kergét.

Minden halálba
hanyatlás természetes.
Az emberé nem.

DÉRÜTÉS

Megfagy az idő:
kinyílik a fekete
virág. Dérütés.

Sárfia vagyok:
égre szállnék, de földben
leszek porladó.

Voltam sárfia.
Uram által lehetek
ég fénygyermeke.

Életem: nyári
fénybe merülő falon
lefutó árnyék.

Mikor lélegzem
tüdőmben halál zuhog.
Nem gondolnék rá.

Létem értelme
homályos helyek mélyén
marad elrejtve.

Levéllal hullok.
Feléledek-e vajon
az égi fényben.

Roskatag homály
száll szememre és létem
e homályba vész.

Ilyen az ember:
halál bölcsője felé
araszolva él.

Létem az idő
megőrli és múlásba
hajszolja, öli.

Mind többször kérdem:
mit kerestél öregem
ezen a földön?

Teraszon ülök:
csontomat melengeti
a tavaszi nap.

Akár szégyellem,
akár büszke vagyok rá:
előttem a múlt.

Rám szigorodó
évek súlya ellen is:
lábom lőtt derű.

Megszületésem
pillanatától vagyok-
a halál soron.

Születésemtől
halállal incselkedem.
Győzelem kizárt.

Hamuhodom majd,
felejtés kútba vetve-
Uram fényre hoz.

Hamuhodom majd,
felejtés kútba vetve-
fény jön, nem este.

Kórház kerti ősz:
ködöt könnyeznek a fák,
bokrok és füvek.

Dereng jókedvem,
szendereg szívemben
a vasmarkú félsz.

Omló álmokra
filmszakadás sötétje
zuhan. Lélekláng.

Omló álmomból
fekete rigó füttye
ébreszt. Irgalom.

Citrom arcokon:
kínok sötétje riaszt.
Filmszakadás jön.

Felvirrad, delel,
hanyatlik. Ember ege
gyorsan alkonyul.

Vár rám a holnap:
cápa mosoly hívogat.
Mában maradnék.

Állok. Nem várok.
Bánat lombos a lelkem.
Jégcsap szívemen.

Nyögöm a sorsom
rám omlott évek alatt:
öröm elmarad.

Kihűl életem.
Testvérek! Ég veletek.
Idő döngkút vár.

Kökény színű ég
hívogatott, csábított
nyár vigaszával.

Közelítő vég:
vakfeketeség borul
a retinámra.

Vár a pihenés:
dióhéj-gyúrt arcomon
múltam elidőz.

László Tibi: volt.
Szívtörő csapás leüt.
Veszteség kora.

Farkas tanár Úr
meghalt. Élőből emlék
Lámpások éje.

Tózsér és Korsós
tanár Urak: már Ők is
Árva az osztály.

Meghalt Rózsika.
Élettel együtt fogyott.
Voltak között van.

Halat kormorán,
ember öli kormoránt.
Idő az embert.

Halat kormorán,
ember öli kormoránt.
Ember az embert.

Leánya után
meghalt az anya. Már nem
nyikorg jajszava.

Magam ámítom
azzal, hogy az Úr holnap
is élni enged.

Egy őszi estén
tárogató hangja sírt:
rokkant katona.

Pulton holt halak:
jövendőm visszanéz rám-
homály írisszel.

Rám görnyedő éj
üszkén átdereng néha
volt ifjúságom.

Megbetegedtem:
kisebb karambol, vagy a
vég üzenete?

Templomban ülök:
szívemben remény, égi
fény az oltáron

Felsírt unokám:
egy új világ született-
egy új múlandó.

TAKÁCS SÁNDORNAK ODAÁTRA

Taki barátom
kedden a voltak közé
hullt. Néhai lett.

Taki barátom
halál birodalmába
belépett immár.

Taki barátom
időtlenség országba
jaj, eltávozott.

Bánat lett úrrá
rajtam: jó barátomat
mélyen gyászolom.

Szavaid kútja
kiszáradt, és szemeid
tüze kihamvadt.

Jöhet tavasz, nyár
ősz, tél: minden felett vagy
s mindenen kívül.

Nehéz a szívem
örökre elnémult a
barátom Taki.

Őszi szél zokog:
barátomat temetjük.
Nap arcán korom.

Beborult az ég
ősz eső könnye hull:
Takit temetjük.

Fény szárnya verdes.
Hollósereg a dombon.
Takit temetjük.

Varjak a fákon,
gyászolók jajszava leng:
Takit temetjük.

Csak egy pillanat:
napok, hónapok, évek.
Fényképrázat ez.

Ősz, eső szaga:
ádáz jövő félelme.
Csepergő remény.

LEVEGŐ TENGER KALÓZA

Levegő liftben
lebegünk. Léggör ölő
kerozin tart fenn.

Ég kék tengerén
fehér füstöt okádik
repülőgépünk.

Repülön ülök:
vagyok kék ég öldöklő,
semmirekellő.

Szembe köpöm a
kék eget, sebességért
a holnap utánt.

Féleszű kalmár:
eladom unokáim
elől az eget.

Repülön ülök:
vagyok levegő tenger
sanda kalóza.

A felhők felett:
vajon szét, vagy leszállunk.
Terror kegyelme.

Repülön haza:
vajon a pilóta meg
akar érkezni?

MENNYASSZONY MAGYARORSZÁG

Táj pihe fészken
megül a fény: minden élő
belefeledkezik.

Tavaszi első napja:
szerelmes bodobácsok
nászünnepe ez.

Mandula virág:
rózsaszínű domboldal-
a szél még vacog.

Friss fű, s mandula
virág illata szálldos,
pacsirta felzeng.

Mandula szírom
eső jelzi: valóban
vége a télnek.

Elfogyott füvek
téli türelme: zölden
lángolnak immár.

Vadgalamb dallal
űzi el a tél ködét
fényhozó tavasz.

Fürj, sárgarigó,
pacsirta ének: dallal
telik meg hazám.

Orgonabokor:
szerelmes sárgarigó
dala újra zeng.

Új nyírlevelek
zizegnek az ágakon:
mintha víz forrna.

Zsenge fűzlevél
lebeg ablakom előtt:
újra tavasz van.

Márciusi ég
mélykék fénye a fűben:
ibolya virág.

Bogarak, békák,
füvek is felélednek:
március virul.

Lebeg felettem
a mező üde lelke:
fűben heverek.

Az ereszünkre
rászállt a fénypillangó:
köszöntlek tavasz.

Új nyírlevelek
szél citerán kikelet
zenét pengetnek.

Március hava:
serénykedik, aki él-
málló falevél.

Sziromözön
üzen bőséget - éjjel
megfagy a virág.

Borongós kedvem
szél hátára ültettem-
napnak elküldtem.

Tavaszi szelek:
eget akác gallyakkal
söprik tisztára.

Ablakom előtt
a völgyben felhő hever
a fák bozontján.

Halastó vizén
kormoránok úszkálnak:
gazda gondja nő.

Halastó vizén
kormoránok úszkálnak:
hal anya riad.

Akácját hajnal
zendít, légy zümmög, szúnyog
zizeg. Nap felkel.

A nap visszfénye
fellobog: alkonyatban
aranyeső virít.

Ifjú levelek
raját rezgeti csípős
áprilisi szél.

Újszülött akác
levelet becézget az
áprilisi szél.

Földre szállt a nap,
virágzó repce virít:
látóhatárig.

Hajnali pára:
virágzó repce mellett
töppedt anyóka.

Virágillat száll.
Moha tiszta kikelet
fénylik az égen.

Földre szállt a nap,
virágzó repce virít:
látóhatárig.

Hajnali pára:
virágzó repce mellett
töppedt anyóka.

Virágillat száll.
Moha tiszta kikelet
fénylik az égen.

Májusi fényben
zöldhullámú tengerár:
szőlő ültetvény.

Májusi eső:
örömkönnyet hullatnak
a bokrok és fák.

Akác virágzás:
mennnyasszony Magyarország.
Tündöklük az ég.

Szomszéd hegedül:
tavaszi szellőfutam.
Akácillat leng.

Szirmát, ha bontja
tövisét is felede:
akác virágzás.

Az akác virág
szirmáról pára szökken:
zápor tova fut.

Telihold ezüst
fényében fürdenek az
akác virágok.

Víztől elválik
a folyó párafátyla:
májusi hajnal.

Májusi csoda:
lilaakác virágok
a lucfenyőfán.

Mesévé szövi
szülőfalum fényeit
akác virága.

A bárányfelhők
tejszínét májusi szél
záporrá köpüli.

Május, napszállat:
patakra pára fátyol
terül, nesztelen.

Az akácsirom
eső tavaszt siratja.
Hőguta közelg.

A májusi hold
hálója tó vizéből
színezüstöt mer.

Magas májusi
ég alatt madárdallal
telik meg a lég.

Virágos rétek
gyógyfüvet ontó kegye
kiárad. Május.

Derengő fákról
tó vizébe lecsapó
kormoránok. Jaj.

A magnólia
szirmai fűre hullnak:
tavasznak vége.

A repce tábla
kénes lángja elhamvadt-
nyár rohamba kezd.

Szétrezgő akác
szirmokat himbál méla
júniusi szél.

Bőséget termett,
mert szorgosan műveltem:
áldott anyaföld.

Szülővárosom
közepén kőben lerótt
ima: a templom.

Emlékszem még: méz-
illat leng Mátra alján,
szülőföldemen.

Lágy hantú földek:
határtalan életet
tékozlón termők.

Álltam a kertben
és bámultam, amint a
vonat elhernyóz.

Vadgalamb fészek:
tojásccsend mélyén élet
csírája moccan.

Házak ablakán
derengő visszfény csillan:
a Nap elköszön.

Ferde fénypázmák
szabdadják fel az időt:
naplemente ez.

Hajnalfény remeg
elpiruló felhők rőt
rengetegében.

Elvadult vihar
szele fák lombjába fúl.
Kiderül az ég.

Könnyű felhőkkel
párás eget már a fák
függönye rejti.

Kalászt ringató
szántók tengere felett
pacsirtadal zeng.

Almás kertekben
gyümölcscsel megrakott fák
bólintása leng.

Patakunk partján
kiszáradt fűz sírdogál.
Hőguta tombol.

Nyár heve perzsel.
Házak fák árnyat adó
menedékében.

Virágok pora
száll a szélben: zivatar
kitörni készül.

Virágok pora
száll a szélben: gyötrődik
az allergiás.

Nyári esőben
a cseppek duruzsolnak:
templomban ülök.

Nyári ég alatt
búzakalászban szem nő.
Fent pacsirta zeng.

Látóhatárig
aranyló búzamezők.
Látóhatárig.

A kelő kenyér
szuszogott búza kepék
kévái között.

Víg fáradozás,
örömnép: aratás.
Ma kombájn zümmög.

Sanyarú szolga
élet volt: por, s hóguta.
Inkább a kombájn.

Napszállat: búza
tarló aranya vibrál
az ezüst égre.

Mátra kőarcán
a bokrok, s a fák opál
fényben fürödnek.

A sziklák arcán
könnyként lecsorog a köd.
Feléledt a nap.

A lusta gazda
földje gyom, szorgosé új
életet terem.

Szomorú vagyok:
elvadult mezőt láttam
a dombtetőről.

Elszomorodtam:
szülőházam szomszédja
térdig gazban áll.

Sirályok hada
guberál szeméttel
feldúlt halmain.

Konyha küszöbét
is gyom veri fel: tanya
gazdája meghalt.

Kitikkadt hangya:
a tűhegynyi harmatcsepp
is életmentő.

Haragom elszállt:
fekete rigó ének
betölti szívem.

Békalencsés tó:
partot gólya fürkészi
nyári esőben.

Nyári legelő:
fentről kánya fürkészi.
Langy eső szital.

Alkonypír porban
juhnyáj haza poroszkál-
pásztor is fáradt.

Hajnali pára-
halastó felett suhan
éhes kormorán.

Óvatosan lépj:
gyíkgyerek sütkérezik
napmeleg kövön.

Hajnali pára:
szél moccan fák lombjában.
Felragyog a nap.

Derengő hajnal.
Párát terel moccanó
szél: kisüt a nap.

Zivatar készül:
villámok fénye clikkan.
Gólya is remeg.

Július, hősök:
a nap arcán izzadtság
cseppek gyöngyöznek.

Izzó levegő:
füvek és a levelek
torkát égeti.

Sisteregve hull
a Nap patak vizébe-
hőségnap vége.

Meggyfák habzsolják
a fényt és termik a fény
bíbor gyümölcsét.

Zivatar: orkán
süvít, riadt verebek
hogyan kapaszkodnak.

Villám hasítja
szét felhők fekete füg-
gönyét. Mennydörgés.

Mocccanatlan tó,
vízililiom virág:
szitakötő les.

Vízililiom
levél: béka harapja.
Fanyar, kiköpi.

Vízterhes felhő
tőgyéből az esőt hegy
fái kifejlik.

Fűszálon csiga
ezüst nyoma: felmászott,
hajlott, lecsúszott.

Fullasztó hőség-
csukott szemhéjam alatt
hűs vizű forrás.

Vibráló hőség
veri redőnnyel védett
házam ablakát.

Égő alkonyat
elhamvasztja lenyugvó
napunk korongját.

Nyári délelőtt:
folyó pára fátylából
Nap felhőt kreál.

Lángzó ég alatt
füvek nedvéből immár
semmi sem maradt.

Tikkasztó napon
ellustulnak a vízen
a fűre fodrok.

Akácfa árnyán
tehenem egykedvűen
kérődzött. Delelt.

Szélroham hűse
vet véget a hőségnek.
Zivatar kitör.

Veri ablakom
a nyári zápor: villám,
mennydörgés rettent.

Júliusi dél:
golya vitorlázik az
izzó ég alatt.

Július: égő
levegő enyhet keres
fák árnyékában.

Kitikkadt határ.
Vizet merni mennék a
csillagok közé.

A napraforgók
a Nap útját követik-
beborult az ég.

Gyerekkoromban:
fehér falak fényárban-
most est árnyai.

Patakunk felett
puha párák lengették
idő zászlait.

Kutyák ugatnak:
hold ezüst pórázát
vicsorgva rágják.

Tanyai búcsú:
esdeklő tömeg vonul
búza földek közt.

Tinta kék égen
csillagok sziporkáznak:
augusztus éj.

Fecskék alkonyi
vadász röptét szemléltem.
Zakóm pettyes lett.

Nyálkás ködlepel
megüli házat, fákat:
az ősz már támad.

Fecskék a dróton,
magját szórja a tarack-
búزازöld harsog.

A villanydróton
sok fecske gyülekezik:
ó, távozó nyár.

A fecskék délre
szálltak. Északról ólom
színű felhők, ó.

Távozó nyárvég,
ó, madarak búcsúja-
sarjú gólya sír.

Túlérett dohány
színeivel üzennek:
ősz levelek.

Tücsök hegedül-
mintha nem tudná, tél jön:
hang fagyba dermed.

A fázós széltől
esetlen fiókaként
lehull a levél.

Lám, restelkedve
tépi a leveleket
szél fázós keze.

Ősz van. Nap fénye
szürke felhők mögé
iszkol, elvermel.

A haldokló fény
fellázad: fénykörttyokat
ihatnak a fák.

Alkonyi fényben
arany hullámú lanka:
szőlő ültetvény.

Október fényben
aranyló hullám árad:
szőlő ültetvény.

Sárguló akác
levél fanyar illatát
ősz szél hozza.

Október vége:
ökörnyál szövedéke
tájat befonja.

Nyálkás ködlepel
nyomasztja a földeket-
búzavetés zöld.

Szél hideg hangja
reszketteti a fákat-
csontomig átjár.

Falevelekre
rozsdá szeplőket rajzol
októberi nap.

Múlásba rozsdult
az árva juhar levél-
letépte a szél.

Fázós szél kezek
cibálják a bokrokat,
fákat: őszidő.

A fák sóhaját
az őszi szél lúdbőrző
tőbe sodorja.

Múlásba révült
levelek hullanak száz
rétegű avarba.

November szele
bokorról tépi rozsdá
szeplős levelet.

Nádat ringat
az őszevi szél: kócsag
lába fázni kezd.

Varjak károga
fák lombját és a nyarat
siratná vissza.

Ősz hűvőség:
darvak vonulnak délre
fakó ég alatt.

Ónszínű felhők
északról vonulnak át
őszi éjszakán.

Vége az ősznek:
vénasszony vetkőzik a
tél tükre előtt.

Száraz nádat közt
fázós szél motoz: vége
az ősznek. Vége.

Ablak táblák közt
légy menedék a télre-
meleg elapad.

Gesztenye lassan
hulló levelei: a
nagyapám állt ott.

Nyálkás ködlepel
takarja be a tájat:
télelő ez már.

Fürj csicsegése,
fácán rikoltás: róka
cserkész kert alatt.

Fácánt lelőtték:
könny gyűlt a társa szemén.
Vadász mit érzel?

Fázik kifosztott
tengeri árva szára:
szél élőt aszal.

Töppedt anyóka
ül háza előtt, padon-
temetőt nézi.

Első dér tarkón
lőtte a nyár utolsó
reménységét is.

Megőszült már a
rózsa lugas: bozontján
tanyát vert a dér.

Vízesés hangját
zuhanás mennydörgése
torlasztja vissza.

Ködkristály fákon,
bokrokon és füveken.
Diderg, aki él.

Lehulló levél:
idő falra odafagy.
Kimered a kép.

Az első hó a
csend falára szögezi
a fázós fákat.

A hegy sörénye
megőszült az éjszaka:
első hó lehullt.

Nagy pelyhekben
hull, sárban enyészik el:
novemberi hó.

Élet-túlhordó,
hóba révült levelek
végleg feladják.

Avart égetnek:
halott levelek nehéz
füstje gomolyog.

Avar égetés:
halott levél halomnak
krematórium.

Feketévé vált
arcú gyümölcsei az
ó nyárnak - sárban.

Nem kívánatos
jövevény: böhöm szikla
folyó közepén.

Meztelenségét
fájlalja: szégyenpírban
ég a juharfa.

Hogy kapálóznak
télen a fák: fagy, szél, hó
és múlás ellen.

A tó jegéről
szél a havat felkapja:
nádasba viszi.

Kopasz fák alatt
vonul a temetési
menet. Meg-megáll.

Téli szél gyötri,
facsarja a bokrokat:
gally roppan, reccsen.

Reggelre kelve
akácfák megőszültek:
ködből hóharmat.

Néma akácok
tövisai döfködik
elvérző napot.

Megkésett téli
szántás: a talaj szenved,
a traktor fázik.

A kiszáradt fán
ősz tollú varjú gubbaszt.
Repül? Soha már.

Meghíztak ágak
bokrok, drótok az éjjel:
zúzmara az úr.

Fakult fű gubbaszt
didergő akác tövén-
kedv sápasztó tél.

Sarjú gólya is
délre szállna, de bénán
lóg a lőtt szárnya.

Itt rekedt gólya
testmelegét dúlja szét
komisz téli szél.

Eső, fagy verte
kukoricaszár: ízék
rendje leroskad.

Síelő suhan:
napittas lejtő csábít.
Arcpirító szél.

Síelő suhan:
napittas lejtő csábít.
Mentő kocsi vár.

Zúzmara: fagyba
dermedt köd letöri az
akácfa ágát.

Ónos esőben
a búzavetés jégbe
fagyva didereg.

Jószívű szomszéd:
házam elől is söpri
frissen hullt havat.

Csattogó vizek
torlódnak jégbe fagyva:
puha hó szállong.

December szele
avarba süppedt lombot
is megdermeszti.

Januári köd:
akác csontváz cidrizik.
Fácán szédeleg.

Ég keresztjére
akácját felfeszítik
a fagypribékek.

Házak derengő
homlokán a megfagyott
fények félelme.

Vizet könnyező
havas bércek magánya.
Kárpát koszorú.

Az én hazámban
néma akácok őrzik
elődök álmát.

ÜRES TÁNYÉR

Grill hús illata
szállong - üres tányérral
szegény ember vár.

Láttad amint a
luxusjacht tovasiklott?
Sok-sok pór éhe.

Szél hideg hangja
megdermeszti a szegény
ember szobáját.

Hajléktalannak
nincs éjjeli szállása,
jár rogyadozva.

Hózápor, hideg
hajnal:a hajléktalan
halántékán dér.

A hajléktalan
vackán a fagy hizlalta
zúzmara éget.

A kapualjban
hajléktalan pihent meg-
fájdalom dermeszt.

Esőnek, szélnek,
fagynak, hónek, undornak
kiszolgáltatva.

Írom a könyvem:
éhes, szegény gyerekek
sírását hallom.

Megaláztatás:
mindig emberség ellen.
Élet: sosem sok.

Lehetnék én is:
ez serkent szegényekért
tenni. Mindenkor.

Segíts meg Uram,
hogy gyámolíthassam a
rám szorulókat.

Dőzsöltem volna:
elriasztott szegények
szorongó éje.

Engesztelés és
irgalom: ha segítetek
ez a jutalom.

MACUO BASÓNAK HÓDOLATTAL

Megöregedtem:
kerge ábrándok gonosz
tüze nem éget.

Anyám az égben
virágcsodáló arccal
dédiket nézi.

Kis adagokban
egyszerű étkek, és a
lélek békéje.

Vándorló társam
kedve átok benzintől
újra felvidul.

A remény éltet:
ahogyan akác rügyet
április fagyjal.

Gyerekkorom
moha tiszta tavasz volt
és éjféli nap.

Fekete rigó
a nászdalát zengeti-
derengő hajnal.

Hajnalodik már,
tó vizén fény árad szét.
Kacsa lubickol.

Májusi hajnal:
akácvirág derengés,
rigó üdvözli.

A félhomályból
kibontakoznak a fák:
hajnalodik már.

Rózsa illat leng:
kertben színek uralma.
Ezt is megértem.

Rózsák virulnak:
Apám metszette őket,
Anyám szerette.

Figyelmes szemnek:
bodobácsok szerelme,
hátán nap fénye.

A napraforgó
égre néző arccal épp
langy esőt iszik.

Az anya kacsa
kicsinyeivel úszik:
fénylő víz fodrok.

Katica levél
tetűt. A katicát a
veréb. Verebet.

Fénybe szökkent éj:
madárének felzendül.
Fergeteg szunnyad.

Fénybe szökkent éj:
ablakomban eledelt
koldul egy veréb.

Szitakötő leng
patak felett. Vadászik.
Veréb bekapja.

Akác virágot,
ha látok felidézi
ifjúságomat.

Fürj csicsegése,
nyári este halovány
derengése, ó.

Tücsök hegedül:
most nem gyűjt, télen koplal.
Akárhogy: meghal.

Sűrű aranypor
szálldos a levegőben-
nap feje vérzik.

Fűszálon csillog
a fény– a csiga ezüst
nyoma elenyész.

Néztem ablakom,
amint nyári záportól
sírt és megvakult.

A sarjú széna
dió illatot lenget
hajnali szélbe.

Alkonyat üszköt
dob a tájra: sóhaj száll,
száll, mintha fájna.

Madár fészke hull.
Kivágott fa nyöszörög.
Sarjak ideje.

Szomorúság van
a lehulló levelű
öreg nyárfában.

Őszülő tölgyfa
üzen a kikeletnek:
makk koppanással.

Fekete rigó
hullott az eresz alá:
dalkoporsó, ó.

Éhes szarvassal
megőszült fű tudatja:
vége a nyárnak.

Korhadó határt
múlás csupaszra gyötri:
ősz van, este van.

Elszáradt virág:
magház életet vermel
új kikeletig.

Iszonnal és fák
sóhajával telik meg
november ege.

Decemberi szél
görcsbe rándult kezekkel
fasörényt cibál.

Templomban ülök:
áldottnak érzem magam:
Margitom mellett.

Nincs több menedék:
rajzó gondolataim
hídja is korhad.

Szívem: keresés
és nyugtalanság hona.
Mi lesz odaát?

Egy Vénusz szobor:
hallgat a por a kőben,
alkalomra vár.

Vérző kövek és
hulló csillagok között-
vándorlok tovább.

Nyulat a róka.
Rókát a vadász. Vadász
öli a vadászt.

Hideg eső hull:
kutyám szobámba vágyik,
küszöbön nyüszít.

Hajnali utca:
egy nő gyerekkocsival.
Hópehely hullong.

Havas reggelen
hógolyózás helyett már:
söprű és lapát.

Akácfa árnyán
alszik unokám. Kérlek
Uram tartsd meg őt.

Már öt unokám.
Szeressétek őket és
óvjátok álmunk.

Az elhagyott és
a meg sem kezdett utak
mind visszafájnak.

Éltem: jó tette
készen, a rosszra resten.
Uram! Ó, Uram!

Semmibe enyész
minden. Kéz lehanyatlik
- madár nászének.

ÉDENKERT

Emlékké szövi
szülőfalum színeit
akác virágzás.

A nyári mezőn
mezítláb nyargalásztam-
talpamba tövis...

Játszó helyünk volt:
halk morajú patakágy,
rejtekhely nádas.

Gyerekkoromban
nyüzsgő-pozsgó tereken
csetlettem, zsongtam.

Gyerekkorom: az
elme álma arról, hogy
örökké élek.

Gyerekkoromban
időtlenység tengerben,
lubickoltam. Ó.

Anyám frissen sült
kenyerére csöppenő
méz: ellen fényben.

Gyerekkoromban
fényfolyóba merülve
éltem. Nem féltem.

Arcomba langyos
szél tavaszt lobogtatott-
korom még nem fájt.

Fiatal voltam:
nem vertek le vándorlás
fáradalmait.

Március vége:
feltámad fecske hozó,
fürge déli szél.

Kikelet: kökény,
s mandulavirág színét
szélbe szórja szét.

Rezge nyír levél
villantja ezüst fényét:
április éled.

Április eszmél:
kipirulnak erdőkbe
öltözött hegyek.

A napos kacsza,
a pihe akác levél
napfényre kiér.

Májusi fényben
zöld hullám fodrozódik:
szőlő ültetvény.

Lengeti a szél
fátyolfelhők habfehér
zászlait. Május.

Minden vágyban ég:
akác virág szirma is
kibomlott. Május.

Májusi harmat:
csillagfény cseppek félik
a napfelkeltét.

Májusi hajnal:
fényrög gurul a dombról-
lomha patakba.

Fúzillat kószál
patakpart bokraiban.
Május-ég ragyog.

Harmatozott már:
ég gyöngye hullott, a csend
szirmai nyíltak.

Bókoló füzek
őrzik lassú fodorú
patakunk álmát.

Tehenem legelt.
Tág ég alatt hevertem,
serkedő fűben.

Hallottam, amint
Gyöngyös patak szipogott:
vize apadtán.

Tanyán is éltem
ahol a munkátlanság
irtóztató volt.

Tanyán kósza hold
fényben, szénakazalban
sokat álmodtunk.

Felhőkaput tár
szélesre május szele:
eső, nap áldás.

Méz illat szálldos:
égbe ontják hősziromú
akác virágok.

Holdfény poroszkált,
mikor a tehenünkkel
ballagtunk haza.

Fekete rigó
a füveknek mond imát,
kukacra lelvén.

Kinyitom szemem:
köszöntöm a napkeltét,
harmat gyermekét.

Harmatot hörpint
akácvirág kelyhéből
egy szomjas hangya.

Svéd honban éltünk:
szabadon és szorgosan,
jólét mámorban.

Távozó tavasz:
akácvirág illatát
nyárnak elvitte.

Énekes parány
az ég azúr kárpitján:
pacsirta zengett.

Langy nyári zápor
hullott. Kitódultunk a
cuppogó sárba.

Nagyapám kertje:
paprika, sárgadinnye
íze, illata.

Nagyapám kertje:
az őszi barack hamva,
roppanó cseri.

A sárgabarack:
július íze, heve,
húsa gyógyerő.

Út szélén árult
illatos sárgabarack-
magyar föld íze.

Egy kajszibarack
tenyeremben: illata,
íze büszkeség.

Bíbor cseresznye:
számban nyár íze olvad;
ha húsa roppan.

Kék hamvú szilva:
hersegő húsától jobb
az egészségem.

Az őszibarack:
dús levű és szomj oltó,
víznél is frissebb.

Kormos ribizli:
úrhajós eledele,
egészség segély.

Kék szemű szőlő:
a rák megretten tőle,
hévvel üldözi.

Július, hajnal:
a görögdinnye héján
harmatgyöngy füzér.

Bárány felhő ég
vizében gyapját mossa.
Kitisztul az ég.

Füvön harmatgyöngy:
hangya hátára veszi,
bolyban leteszi.

Gyermek koromban,
Karácsonykor a narancs:
szebbélet illat.

Mintha hirtelen
kisütne a nap: egy szép
nő toppan elém.

Nézd csak unokám:
rózsa szirmán szendereg
egy kék pillangó.

Unokám szeme
úgy ragyog: a Nappal vált
fénylő jeleket.

Életkedvet ad
megint bébi unokám:
új élet illat.

A szülészetről
itthon van új unokám:
érkező tavasz.

Remegő ujjam
begyén unokám arca:
madárpihe bőr.

NAPLÁNG

Fekszem a napon:
könnyű kékjét ontja a
víz. Létfeledés.

Fekszem a parton:
hullámokat gyűröget
szelek izgalma.

Fekszem a napon:
éhes afrikaiak
panaszát hallom.

Fekszem a napon:
ezerhatszáz kilométer
per óra forgok.

Fekszem a napon:
százhétezer kilométer
per óra szálllok.

A Nap sétál a
világ felett. Sétál a
Hold a Föld felett.

Hullám rohangál
a partra - böhöm víztest
áll moccanatlan.

Vízmozgások
rohannak partra s vissza.
Homok kegyelme.

Szél rabszolgája
a hullám: vizet görget
nem csillapulván.

Hús fövenylisztbe
süpped félig a testem:
Karib tengerpart.

A levegőben
tenger sós illata és
sirálysikoly száll.

Homlokomra a
Karib tenger szélcsókot
küld. Napláng hevít.

Verdes a hullám:
omladó partok hangján
szólít a tenger.

Tenger: örültek
hangja, ős garázdaság.
Visszarettenek.

Homokot harap
a hullám, majd kiköpi,
s vissza kódorog.

Tengeri hínár
fonódik nyakam köré:
klíma változás.

Gyerekek vízben:
üde testek ünnepe.
Öreg: romhalom.

A tengerparton
lófrálnak hervadt farkkal,
löttyedt mellekkel.

Jet-sky dübörög:
víz tükrét szilánkokra
trancsírozza szét.

Elfárad a szél,
hullám fodor elsimul:
azúrkék tenger.

Hullám robaj, majd
hullám moraj. Követi
az azúrkék csend.

Rejtekébe bújt
a szél hullámok kedve
hamvába holtan.

Parton pálmafák,
hullámok morajlása,
sirály lebegés.

Elfeledem a
halált is, mikor forró
vízbe merülök.

Beléd merülök
földanya magzatvize:
áldott a meleg.

ÚR FÉNYESSÉGE

A napraforgó
akartam lenni: soha,
soha szádorgó.

Szeppenten álltam:
az élet égisz éri
létrája előtt.

Nagyapa vagyok:
unokáim felfelé,
én már lefelé.

Százegy éves volt.
„Sokat élt.” Végzetére
alighogy eszmélt.

A májusi nap
becézte arcunk s kezünk-
horgon halcsontváz.

Ülök a vécén:
rothadás előlege
megint orrba vág.

Voltam tó vizén
futó szél. Leszek szélcsend,
a moccanatlan.

Sápadt gondtól tört
szívnek nyoszolyája kín -
múlás reménye.

Dermeszt a hideg:
nehéz álomba dőlnek
fák, bokrok, füvek.

Fázó napfényel
köszön el őszi alkony:
fagy kése villan.

Számvetés idő:
talpam romokon tapos.
Gyerekkor csábít.

Jászágói út:
egykor nagyszüleimhez
vitt. Ma sírjukhoz.

Életem szappan
buborék. Velem együtt
pattan akkor szét?

Homály uralma:
őszi táj szemfedője-
könnyezik az ég.

Létezésem már
kilobbanás, széthullás:
világom merül.

Hideg a holdfény:
Anyám és Apám sírján
megőszült moha.

Tébolyult idő:
halottaim éveit
veszem leltárba.

Vízbe hullt levél-
búcsút vesz októberi
verőfény. Nemlét.

Elődeim mind:
halottaimhoz búvó,
síró halottak.

Söprik az eget
fagyott kezű akácok.
Decemberi szél.

Halálomat nem
várom, rúgkapálok és
rettegés taszít.

Halálom után
éhes füvek, bokrok, fák
étkévé leszek.

Az özvegyasszony
kapuja: száraz kórót
csapkod rá a szél.

Éj előszele
dermeszt. Szívverésem
meg-megbicsaklik.

Fogyó hold sápadt
arcát, ha látom: cudar
jövőm felmerül.

Halál: felszaka-
dó harisnyaszál. És ez
stoppolhatatlan.

A múlás karma
markolássza szívemet:
idő betemet.

Elmém viszolyog
attól, ami jönni fog,
készül ellenem.

Sötéten árad
felém: nemlétem idő
rengetege.

Csendesség kertje:
halottaim nevétől
vérzik a szívem.

Születés szava:
fény lándzsája égre tör.
Egyel több halál.

Gyászidő szava:
korom lándzsa szíven döf.
Úr fényessége.

Átjárja csontom'
vénülő akácokat
tördelő ősz szél.

Gyomor csömöre
fullaszt, lélek éhe hajt:
végtelen vizek.

Féregjárta bús
vázak: el nem égetett
halottak várnak.

Kékhideg téli
éjszakában csontvázak
is visszafájnak.

Kőcsend vesz körül:
szívem porrá dobogva,
arcom lemállva.

Majd mélyen alszom:
porhalom lesz az arcom.
Majd mélyen alszom.

Az utolsó csel:
férges elől a tűzbe
bemenekülök.

Kőcsendben alszom:
elfogyó szerettem
őrzi az arcom.

Meglombosodott
szívemben a félelem:
sírdomb az arcom.

Az idő lejár:
hamuhodni kéne már-
tavasz kórusa...

Zivataros éj:
halálomról álmodtam.
Odivas fa dőlés.

Orcádat látni
áhítom Uram. Lehet
halálom nélkül?

Nem ellened, de
Teérted tusakodom
én jó Istenem.

Világom széthull,
lángom kilobbanóban:
hamuhalom. Ó.

Halott visszanéz:
az emlék görcsbe rándul-
csont arc, csont a kéz.

Ládába tesznek,
kivesznek, elégetnek.
Uram kegyelmezz.

A sírom felett
lengő láng leszek. Arcom
korom homályban.

Árnyék létem már
fogva tart mindhalálíg.
Másvilág üzen.

Nevem eléri
vajon a holnap zengő
partját? Eléri?

Élő: napmeleg.
Halott: hold hideg. Arcán
Úr halvány fénye.

Súlyos betegség:
meghaláshoz szoktató.
Uram irgalmazz.

Rettegem Uram
porrá zúzó hatalmad-
várom kegyelmed.

Tarts meg, ó Uram
örvények felett, míg a
csönd be nem temet.

Halálterhes órám
lassabban közelíts.
Uram irgalmazz.

Lárva arcomon
múlás karmának nyoma.
Uram hazavár.

Megbékélt szívvel,
Isteni kegyelemnek
hóharmatával...

Évek visszfénye:
hajszíнем urnahamu.
Jövök már Uram.

Az alkony fénye
gyöngéden ölébe vesz-
maradnék Uram.

Szomjazom Uram
italodat, éhezem
eledeledet.

Felhő fut, idő
szalad. Öregség marad.
Uram kegyelmezz.

Úr dicséretét
zengem: Ó megszabadít
majd. Alleluja

Szárnyaid alatt
menedéket keresek.
Uram, ó Uram.

Boríts be Uram
kegyelmed szárnyaival.
Menekíts engem.